

Κι' ἐνῶ φωνάζουν ὅλοι νὰ γίνῃ ὁ ἰκονομία
οἱ ποντικοὶ χορεύουν ἔστα ἔρημα Ταμεῖα.

Συνέδριον πολιτικόν,
παραπούλ σημαντικόν.

Κι' ἐμαζευτήκανε λοιπὸν πολλοὶ ἑστὸυ Δεληγιάννη
μ' ὄνειρατα ὑπουργικά καὶ μὲ κρυφὴ λαχτάρα,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος καφφέ βαρὺ τοὺς κάνει
καὶ τοὺς προσφέρει κι' ἔτοιμα τῆς Πόλεως τσιγάρα.
Καὶ ἄρχισ' ὁ Θεόδωρος περὶ τῆς ὑπουργείας,
κι' αὐτοὶ τὸν ἠκραάζοντο μετὰ περιεργείας.

Κι' ὅπως, σὰν εἶτε ὁ Χριστὸς ἑστὸ μυστικὸ τσουμποῦσι
πῶς ὁποιος πρῶτος ἑστὸ φαγεῖ τὰ δάκτυλά του χῶση,
ἐκεῖνος μ' ἕνα φίλημα κι' ἐν ἀγορᾷ πληθούση
τοῦ κόσμου τὸν Διδάσκαλον ἀφεύκτως θὰ προδώση,
ἠρώτα ἔντρομος καθεὶς ὡς κι' ὁ Ἰσκαριώτης:
«Μὴν ἡμ' ἐγὼ, διδάσκαλε, ἐκεῖνος ὁ προδότης;»

Τοιοῦτοτρόπως ἔβλεπαν τὸν ἀρχηγὸν κι' οἱ φίλοι
κι' ἐβόμβουν ὅλοι ὡς βομβεῖ τῶν μελισσῶν τὸ σμήνος
κι' ἐνῶ διὰ κυβέρνησιν ἐγτόνωσ τοὺς ὠμίλει,
καθεὶς ἠρώτα μυστικά «Μὴν ἡμ' ἐγὼ ἐκεῖνος;»
Κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἔβλεπε μὲ μάτια σὰν γαρίδα
καὶ ὅλοι των μὲ μιὰ κρυφὴ ἐτρέφοντο ἐλπίδα.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος διὰ φωνῆς τρεμούσης:
«Τώρα ποῦ μαστιζόμεθα ἀπὸ ἀχρηματίαν,
δύο τινὰ σᾶς συνιστῶ μετὰ ψυχῆς ἀλγούσης,
νὰ ὀπλισθῆτε ὅλοι σας μὲ θάρρος καὶ νηστείαν.
Τοιοῦτοτρόπως ἡ πατρίς θὰ δυνηθῆ ν' ἀνθέξη,
κι' ἴσως ἡμέρα εὐτυχῆς βραδύτερον μᾶς φέξη».

Κι' ἐνῶ τοιαῦτα φοβερὰ ὁ ἀρχηγὸς ἐλάλει,
ὁ Παππαμχαλόπουλος ὀλίγον ἐσυγχύσθη,
μία μικρὴ συμφορῆσις τοῦ ἦλθε ἑστὸ κεφάλι,
καὶ ἀπὸ τὴν καρτέλα του μὲ γδοῦπον ἐκρημνίσθη.
Μὰ τοῦβαλαν ἀνθόνερα καὶ ξύδια εἰς τὴ μύτη,
καὶ μὲ ἀμάξι ἑστὴ στιγμῇ τὸν ἔστειλαν ἑστὸ σπῆτι.

Κι' οἱ φίλοι ἐσηκώθησαν μὲ πίκρα ἑστὸ ποδάρι
καὶ εἶπαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν νὰ κάμη ὁ,τι θέλει
κι' αὐτὸς γιὰ ναῦση ὑπουργοὺς ἐβγήκε μὲ φανάρι
κι' ἐπῆγε πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς ὄλους τοὺς ἐν τέλει.
Καὶ τέλος πάντων ἔγινε κυβέρνησις καινούρια,
ἐνῶ τὸν Μάη ἄρχισαν νὰ ψάλλουν τὰ γαϊδούρια.